

SINGUR PE EVEREST – 2003

Mă bucur că am ocazia să povestesc despre Expediția EVEREST 2003 care a însemnat foarte mult pentru mulți români, chiar dacă unii dintre ei nu au legătură cu alpinismul, dar s-au bucurat că o mână de români au șansa vieții lor de-a escalada cel mai înalt vârf din lume - Everest 8.848m, după ultimele măsurători, 8.850m.

Pasiunea pentru munte a început sau a dat primele semne pe la vârsta de 12 ani, când mergeam cu bunicul meu în muntii Cindrel (Cibinului). Apoi în anul 1993 am intrat în Asociația Salvatorilor Montani Sibiu unde am învățat de la oameni cu experiența ceea ce înseamnă mersul pe munte în condiții extreme, alpinism, ski. Mi se dorea să merg la altitudini mai mari să vad cum mă comport și dacă mai fac alpinism sau mă apuc de tenis.

Am început în 1996 cu prima expediție externă în PAMIR, având ca scop escaladarea vf. Lenin 7.134m, un vârf impresionant și dorit de foarte mulți alpinisti, cei drept nu foarte tehnic, dar periculos din cauza avalanșelor. Din 9 membri ai echipei, am ajuns doar 6 și spre bucuria mea am ajuns și eu în vârf! Poate că atunci a fost momentul hotărâtor în cariera mea de alpinist și ambițiile au luat amploare, dar după cum se știe greu de realizat din motive financiare. Anul următor, 1997, am pornit spre faimosul Caucaz, locul unde mulți tineri alpinisti se formează, fiind practic un poligon alpinistic. Am urcat vf. Elbrus 5.643m și Ghermoghenov 3.800m, plus tentativa la vf. Ushba, cel mai dificil din Caucaz, dar din cauza vremii ne-am retras, nu fără gândul revanșei de nu știu când. Din fericire în 1998 am plecat tot spre Caucaz. Inițial am vrut să mergem în Peru, dar din rațiuni financiare am ales tot Caucazul. Din nou am urcat Elbrusul, dar am avut privilegiul de a fi printre puținii alpinisti care au escaladat Ushba 4.710m, un vârf foarte râvnit de mulți. Noi i-am răzburat! În 1999 o altă expediție a pornit de pe meleagurile mioritice, de data asta spre masivul TIEN-SHAN, având ca țel vf. KHAN TENGRI 7.010 m. Am reușit să urc chiar de două ori în interval de o săptămână pe vârf, iar ca fapt inedit am zburat cu parapanta de la 6.000 m până în tabara de bază. La aterizare, spre surprinderea mea am aflat că nimeni nu mai zburase în zonă și că acest zbor a fost o premieră mondială. ceilalți alpinisti din diverse țări care se aflau pe traseu m-au aplaudat și m-au fluierat îndelung,

bucurandu-se de reusita mea. In trei din aceste expeditii am fost impreuna cu Mihai Sima, care a participat si la expeditia Everest 2003. Cred ca in aceasta expeditie am discutat cel mai mult despre Everest si ne-am dorit foarte mult sa putem merge candva acolo, chiar daca sperantele erau minime, in primul rand din ratiuni financiare, apoi din cauza pericolelor care te asteapta la tot pasul (crevase, avalanse, edem pulmonar/cerebral, etc.) În anul 2003 am fost in Argentina intr-o expeditie de testare/pregatire pe varful Aconcagua (6.962 m) unde impreuna cu majoritatea colegilor din expeditia Everest 2003 ne-am cunoscut mai bine, am testat echipamentul si am vazut comportamentul coechipierilor la altitudine. Si aici am avut cu mine parapanta si am zburat de la Tabara II (5.400 m) pana in tabara de baza (4.100 m) devenind primul roman care a zburat în Aconcagua. Sper ca nu v-am plictisit pana acuma si voi incepe cu descrierea expeditiei Everest 2003:

Ascensiunea propriu-zisa a inceput din tabara de baza (BC) situata la 5.200 m la baza ghetarului Rongbuk, deci pe partea tibetana a masivului himalayan. Am ales aceasta varianta pentru ca era mai ieftina decat cea nepaleza si mai putin periculoasa, dar cu un traseu mai tehnic. Ca bagaj am avut aproximativ 7t care au fost duse de peste 150 de yaci pana in tabara de baza avansata (ABC) situata la 6.400 m. Atat de aici cat si din BC vederea spre impunatorul varf Everest era extraordinara. Tabara I situata la 7.000m in saua nordica, locul de unde furtuna ce a tinut o saptamana a spulberat corturile si mare parte din echipamentul alpinistilor.

Tabara II-7.800 m a fost cea mai dificila pt. ca terenul nu era favorabil asezarii corturilor si de aceea am fost nevoiti sa ne amenajam platforme cladite din pietre pt. corturi. Urmatoarea si cea mai inalta tabara - T III-situata la 8.300 m era intinsa spre surprinderea mea pe un kmp si in plin vant. Intre aceste tabere erau intinse corzile fixe de catre serpasii nepaleza - niste oameni extraordinari, modesti, fara de care prea putini au sanse reale de a ajunge pe Everest. Vremea de anul acesta, dupa cum se stie, a creat mari probleme la nivel mondial in special in Himalaya (ningea la trei zile, vanturi foarte puternice 150-200 km/h - chiar a luat corturi cu oameni pe sus si i-a omorat, temperaturi de -40C). Din fericire am avut cel mai bun echipament din lume care si-a dovedit eficienta prin faptul ca nici unul dintre noi nu am suferit degeraturi sau accidente.

Aclimatizarea sau acomodarea cu altitudinea s-a manifestat diferit la fiecare dintre noi: unii au avut durerile specifice de cap si au vomitat, iar altii mancau si dormeau de rupeau pamantul - Luci si Marius. Nu ne-am prea impacat cu mancarea, deoarece bucatarul nepalez pe care l-am avut gata foarte condimentat, dar dupa cateva zile l-am convins sa gateasca european, ba chiar am gatit si noi - Coco si Amedeo. Apa folosita la baut sau gatit o obtineam numai din topirea ghetii pe care o fierbeam cca 10min pt. a distruge microbii existenti. Majoritatea alimentelor pe care le-am avut au fost conservate, supe si fulgi la plicuri. Bineinteles ca am avut si alimente specifice de altitudine concentrate si cu multe vitamine, dar din T I in sus nu am mai consumat decat supe la plic si ceva ceaiuri. Cu oxigen am pornit din T III dupa ce o noapte inainte am dormit cu masca pe fata, iar la intoarcere la fel. Am incercat sa folosesc cat mai putin oxigenul, dar corpul, plamanii, se revoltau cand nu foloseam masca si trebuia sa respir mult mai rapid ceea ce era imposibil la aceasta altitudine. Orice efort suplimentar necesita consum mare de oxigen si te obosea foarte mult; in plus pericolul de edem pulmonar si cerebral putea aparea in orice clipa.

Pe data de 21 Mai, in jurul orei 23:30, dupa ce m-am echipat cu toate hainele pe care le aveam, cu hamul, coltarii, masca si tubul de oxigen am pornit spre varf pe o ceata si un viscol puternic cu gandul ca serpasii si colegii mei ma vor intrece, intrucat mergeam mai incet avand un ritm constant. În acea noapte cca 250-300 de alpinisti au pornit în tentativa de cucerire a celui mai înalt varf din lume, dar n-au ajuns decat aproximativ 40 din cauza vremii deosebit de rele.

Cel mai dificil moment al ascensiunii a fost la Second Step, pasajul cel mai greu de pe aceasta ruta. Aici un spaniol care se afla in fata mea mi-a cazut o data pe picior, iar a doua oara pe cap; ca fapt divers avea coltari in picioare!

Normal era sa plecam fiecare spre varf cu 2 butelii de oxigen si 2 serpasii, dar eu plecand fara serpas am avut doar una care mi s-a terminat cu cca 2h inainte de varf. In momentul respectiv ceva m-a indemnata sa continui si nu am simtit ca ar fi cazul sa ma intorc. Din fericire, din cele cateva butelii de pe varf abandonate, am gasit una care mai avea cam 40 de atmosfere pe care am "imprumutat-o" lasand-o pe a mea la schimb.

Cred ca lacrimile de frig, foame, dor si nesomn spun mai mult decat cuvintele care cateodata nu isi au rostul, iar data de 22.05.2003, ora 08:10 este o data istorica pentru alpinismul romanesc, atunci fiind pentru prima data pe Everest tricolorul romanesc.

Timp de 30 de minute cat am fost aproape de stele si cel mai "inalt" om de pe planeta m-am gandit si la bune si la rele si mi-am vazut filmul vietii. Am facut pozele de rigoare, m-am imbratisat cu ceilalti trei alpinisti coreeni si m-am concentrat spre coborare. Mi-ar fi placut sa fiu impreuna cu ceilalti colegi din echipa pe varf in acele momente, dar soarta a vrut altfel.

Bineinteles ca teama nu m-a ocolit pt. ca in imensitatea muntelui omul este nesemnificativ si in orice clipa neprevazutul pedepseste pe cei care nu respecta si nu se conformeaza legilor muntelui.

Normal ar fi ca data de 22.05.2003 sa fie cea mai puternica amintire din aceasta expeditie, dar a fost mult mai puternica trairea pe care am avut-o in timpul zborului cu parapanta de la 7.000 m la 6.400 m, fiind recordul mondial de durata 30 de minute si al treilea care zbor in Everest.

Fiecare om in viata are un vis mai greu sau mai usor de realizat (o familie, cariera, casa) un „Everest” al lui. Pentru mine si pentru echipa romaneasca visul a fost chiar Everestul, cel mai inalt varf al planetei. Logic ar fi ca aceasta expeditie sa fie incununarea activitatii ca alpinist, dar nu un sfarsit. Sunt foarte multe locuri de vazut in aceasta lume, conteaza doar ceea ce ii place fiecaruia, practic omul da importanta oricarui loc. Sper ca a fost un inceput si un indemn pentru generatia tanara, iar reusita noastra sa incurajeze si pe altii carora le doresc mult succes.

Membrii echipei Everest 2003:

1. David Neacsu-lider;
2. Teodor Tulpan;
3. Lucian Bogdan;
4. Marius Gane;
5. Gheorghe Dijmarescu;
6. Cornel Galescu;
7. Mihai Sima;
8. Sorin Smilovici;
9. Sebastian Koga;
10. Serban Georgescu;
11. Vasile Dogaru;
12. Daniel Pisica;
13. Krishan George;
14. Amedeo Rucareanu.

Teodor Tulpan
Interviu acordat revistei Knox